

gluzny, žělašcho a porěžašcho pschezeje nězo w swojom bydleńu, aby šchytno pscharwe porědnie a kruze měł, hurty šebe tež pinizy, aby mloko w chłodnem stajało; pschede wšchym pať žělašcho na swojom pěškowem našypě a šzyni jen hyschczi wele huschšchy a twaržejšchy, pscheto won še welgin psched nadpadom žiwych luži bojašcho. Ale nenažejuzy bu Robinson pschi swojej gluze šatergiony a do nuse stawjony.

Michał: „Ša šchať wěm, zo jo było: žiwe šu pschisšli a šu Robinsona nadpadnuli a jogo žywego pjakli.“

Hanka: „Šo to wěrnno, nan?“

Nan: Ně, ale běšcho nězo, zož běšcho škoro tať ške.

Šan: „Šo ga jo było?“

Nan: Běšcho w nozy a Robinson lažašcho špizy, jogo wojzy pschi jogo nogoma. Wjašez rědnie šwěšchašcho, powěšch běšcho žyšty a rědny, dšymoka šchischna běšcho w zeškej nature. Robinson, mužny wot žěla, špašcho a še rowno jomu zowašcho wo staršchoma, — ako naraš . . . ale ně — žišchi, žinša ja wam noť tať grošnu wěž dohulizowašch; wam mogło še wo nej w nozy zowašch. Šastańmy žinša a pschchojzujmy še hyschczer chylku, potom špiwajmy šwoj wjazorny šjarliž, šerweje něžli pojžomy špat; tať hobsamknijmy žinšajšchny žen. Witšche dalej.